

Jeg sitter på kaien med føttene i vannet.
Vinden blåser meg i håret, og jeg kan kjenne lukten av fjell, vann og natur.

Et stykke ut på fjorden kan jeg høre duren av en båt. Jeg vet at morfaren og broren min er ute og fisker, og jeg gleder meg til fersk laks til middag.

De fleste har vel kjent på denne følelsen.

Kanskje på fjellet, kanskje ved sjøen.

Kanskje du har dyppet føttene dine i havet istedenfor fjorden som meg.

Uansett kan vi alle være enige om at den naturen vi har her i Norge, den er verdt å bevare.

Hytten min ligger ved Førdefjorden, og i år fikk et firma kalt Nordic Mining tillatelse til å slippe 250 millioner tonn gruveavfall i fjorden.

250 millioner tonn er cirka ett lastebillass i minuttet i 50 år!

Det vil føre til at havbunnen stiger fra 300 meter til 150 meter.

Det er like mye masse som halve Fløyen.

Sjødeponi, som dette kalles, er en billig måte å kvitte seg med avfallet fra gruvedriften på.

Du bare samler sammen alt av slam, partikler, kjemikalier og grus og dumper det i fjorden.

Ut av syne ut av sinn.

Men det er ikke så lett.

Alt som i dag lever på havbunnen der massene skal deponeres, vil dø.

Kjemikaliene vil spre seg utover hele fjorden.

Partiklene kommer til å legge seg på gjellene til fisken, noe som gjør at de kveles.

Andre fisk får kreft.

Hos noen vil kjemikaliene føre til at avkommene som blir født etter dumpingen, ikke utvikler seg som de skal.

Jeg skjønner at det er viktig med arbeidsplasser for lokalsamfunnet.
Men til hvilken pris?

Arbeidsplassene hjelper lite hvis hele laksenæringen får rykte på seg for å lage mat i flytende søppelfyllinger, og natur med så høy verdi trues.

Før pleide jeg å se for meg hvordan det skulle bli nå jeg og mine fremtidige barn skulle tilbringe somrene våre ved fjorden.
De skulle løpe langs vannkanten, fiske og lete etter krabber.
Men nå tror jeg ikke de kommer til å gjøre dette.

For en del år siden gjorde de akkurat det samme som de skal gjøre i Førdefjorden i en fjord som heter Jøssingfjorden.

Og i dag,
over 30 år etter at man sluttet å dumpe der,
er fjorden fortsatt død.

Det er ingen krabber som krabber langs havbunnen slik at barn kan lete etter dem.

Det er ingen fisk som svømmer blant tangen så en morfar og et barnebarn kan fiske etter dem.

Selv ikke tangen klarer seg bra her.

Så jeg er redd, jeg er redd for fremtiden til Førdefjorden.

Fjorden med en hel haug rødlistede arter som vil forsvinne med hvert eneste lastebillass som dumpes.

Fjorden som er hjem for enormt mange koraller, musling, ål, uer, lange som vil forsvinne for hvert eneste lastebillass som dumpes.

Fjorden som er noe av Norges vakreste natur, vil ødelegges for hvert eneste lastebillass som dumpes.

Jeg er redd,
fordi vi ikke ser oss tilbake.

Fordi vi ikke lærer.

Vi har ødelagt mange fjorder, og vi planlegger å ødelegge flere.

Vi er Norge, landet med de vakreste fjordene, fjellene og dalene er det eneste landet i verden som planlegger nye sjødeponi.

Nå må vi begynne å bruke stemmen vår.
Nå er vi nødt til å slutte å bare la dette skje.
Nå er det på tide å slutte å bruke fjordene våre som søppelfyllinger.
Boss plasser.

Det er ikke for sent.

I Lofoten, Vesterålen og Senja er oljeboringen utsatt, selv om det er en konstant kamp. Men sammen klarer man det. Så når dere kommer hjem, vil jeg at dere skal søke opp denne saken på nett.

Les, tenk og bli gjerne sint.

Bli gjerne sint og redd sammen med meg.

Kanskje tør vi da endelig å beskytte noe av det fineste vi har her i landet.

Ida Lie-Nielsen, Bergen Katedralskole